

Mál nr. 356/2019**M og****V vegna málskostnaðartryggingar fasteignatryggingar.****Ágreiningur um bótaskyldu úr málskostnaðartryggingu.****Gögn.**

Málskot M, móttakið 16. október 2019, ásamt fylgiskjölum.
Bréf V, dags. 30. október 2019, ásamt fylgiskjölum nr. 1-5.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M hafi átt í ágreiningi við íslenska ríkið vegna landamerkja og skiptingu jarðar milli M og ríkisins. Höfðaði M mál á hendur ríkinu og krafðist hann þess að eignarréttur sinn á tilteknum hluta jarðarinnar yrði viðurkenndur. Undir rekstri málsins kom í ljós að fyrri eigandi hafði höfðað mál á hendur ríkinu til viðurkenningar á eignarétti á þessari sömu landsspildu og að Hæstiréttur hafði dæmt fyrri eiganda í óhag. Að sögn M var af þeim sökum gert samkomulag milli M og ríkisins um að landamerki yrðu með tilteknum hætti sem tæki tillit til eldri dóms Hæstaréttar auk þess sem aðilar sættust á að M myndi fella málið niður og að aðilar bæru sinn kostnað sjálfir. Var málið því fellt niður og við fyrirtöku málsins í Héraðsdómi Reykjavíkur var m.a. bókað í þingbók dómstólsins: „*Stefnandi og stefnandi eru sammála um að málið verði fellt niður án málskostnaðar. Málinu er lokið.*“

Hefur M krafist bóta úr málskostnaðartryggingu sinni hjá M á þeim grundvelli að málinu hafi lokið með dómsátt aðila. Málið hafi verið fellt niður með sátt um að hvor aðili bæri sinn kostnað. Telur M að líta beri á það sem dómsátt í skilningi laga um meðferð einkamála nr. 91/1991 (EML), enda hafi niðurfellingin ekki verið byggð á 1. mgr. 105 gr. EML.

V hefur hafnað bótaskyldu með vísan til þess að málið falli ekki undir gildissvið vátryggingar. Nánar tiltekið að málinu hafi ekki lokið með dómsátt í skilningi ákvæðis vátryggingarskilmálans sem gildir um málskostnaðartrygginguna. Vísar V til svohljóðandi ákvæðis 49.1. gr. vátryggingarskilmálans: „*Vátryggingin tekur til ágreinings sem snertir vátryggðan sem eiganda húseignar eða húseignarhluta og kemur til úrlausnar héraðsdóms, Landsréttar eða Hæstaréttar hér á landi og er til lykta leiddur með dómi, úrskurði eða dómsátt gerðri skv. 109. gr. laga um meðferð einkamála nr. 91/1991.*“

Álit.

Ágreiningur í máli þessu lýtur einungis að því hvort að umræddu dómsmáli M gegn íslenska ríkinu hafi lokið með dómsátt í skilningi framangreinds ákvæðis 49.1. gr. vátryggingarskilmálans sem afmarkar bótasvið vátryggingarinnar. Af ákvæðinu er ljóst að til þess að vátryggingin tekur einungis til ágreiningsmála sem eru til lykta leidd með dómi, úrskurði eða dómsátt gerðri skv. 109. gr. EML.

Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að málinu hafi lokið með sátt aðila og að sáttarinnar hafi verið getið í þingbók. Má því líta svo á að um sé að ræða dómsátt skv. almennum málskilningi. Hins vegar er skv. framangreindu ákvæði 49.1. gr. vátryggingarskilmálans gerð sú krafa að málið sé til lykta leitt með dómsátt gerðri skv. 109. gr. EML. Í 109. gr. EML segir orðrét: „*Dómsáttar skal getið í þingbók og tekur dómsáttin þá gildi. Dómsáttin skal gerð skriflega og undirrituð af aðilum. Ef hún er ekki skráð í heild sinni í þingbók skal leggja hana fram sem málsskjal. Ef mál heldur áfram að nokkru skal þess getið í bókuninni, en ella er því lokið.*“. Af framangreindu ákvæði má ráða að ekki sé um að ræða dómsátt í skilningi 109. gr. EML, nema að dómsáttin sé gerð skriflega og undirrituð af aðilum.

Þar sem ekki var gerð skrifleg dómsátt, undirrituð af aðilum málsins er ljóst að málinum lauk ekki með dómsátt í skilningi 109. gr. EML. Af þeim sökum er enn fremur ljóst að skilyrði 49.1. gr. vátryggingarskilmálans um að málinu ljúki með dómsátt í skilningi 109. gr. EML er ekki uppfyllt. M á þar af leiðandi ekki bótarétt úr málskostnaðartryggingu sinni hjá V vegna málsins.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr málskostnaðartryggingu í fasteignatryggingu hjá V.

Reykjavík, 19. nóvember 2019.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur Stefán Martinsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.